

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci žalobkyň: **a) T. B.**, narozena dne x, **b) nezletilá N. B.**, narozena dne x, obě státní příslušnost Ukrajina, bytem x, zastoupeny Mgr. Pavolem Kehlem, advokátem se sídlem Koněvova 31/27, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2016, čj. OAM-1009/ZA-ZA02-LE23-2015,

t a k t o :

- I. Žaloby **s e z a m í t a j í**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci

Žalovaný napadeným rozhodnutím neudělil žalobkyním mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 314/2015 Sb. (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný poukázal na to, že žalobkyně nebyly v zemi původu politicky činné a neuvedly nic, z čeho by vyplývalo, že jakýmkoliv způsobem uplatňovaly svá politická práva a svobody [§ 12 písm. a) zákona o azylu]. Žalovaný dále uvedl, že z výpovědi žalobkyně a) ani z jiných zdrojů nebylo shledáno nic, z čeho by vyplývalo, že žalobkyně byly na Ukrajině vystaveny jakékoliv formě pronásledování ať už z jakéhokoli azylově relevantního důvodu [§ 12 písm. b) zákona o azylu]. K azylu za účelem sloučení rodiny žalovaný v závislosti na informaci žalobkyně a), že má v České republice matku a chtěla by zde s ní pobývat, uvedl, že § 13 zákona o azylu se vztahuje pouze na případy, kdy rodinnému příslušníkovi žadatele o mezinárodní ochranu byl na území České republiky udělen azyl, což ovšem není případ žalobkyň. Dále žalovaný uvedl, že z výpovědi žalobkyně a) v průběhu

správního řízení nevyplynul žádný zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

Ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu vycházel žalovaný z výpovědi žalobkyně a) a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Žalovaný došel k závěru, že nejsou dány zákonné důvody pro doplňkovou ochranu, neboť skutečnosti uváděné žalobkyní a) nelze charakterizovat jako vážnou újmu a podřadit pod některý z případů uvedených v § 14a odst. 2 zákona o azylu. K doplňkové ochraně za účelem sloučení rodiny dle § 14b žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že z žádných jemu dostupných skutečností nevyplývá, že by v České republice byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žalobkyně.

Obsah žaloby a vyjádření k žalobě

Žalobkyně napadly rozhodnutí žalovaného z důvodu, že v řízení o udělení azylu byl porušen § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy že žalovaný nevycházel v případě rozhodování o žádosti žalobkyň z řádně zjištěného skutkového stavu, protože vycházel z neaktuálních informací o situaci na Ukrajině. Žalobkyně k tomuto žalobnímu bodu dodaly, že většina podkladů je více než rok stará, tudíž je zcela vyloučeno, aby mohl žalovaný na základě těchto podkladů řádně vyhodnotit situaci v jejich zemi původu.

Další žalobní námitku postavily žalobkyně na tvrzení, že v rozhodnutí žalovaného chybí odůvodnění neudělení doplňkové ochrany. Dle žalobkyň žalovaný sice uvedl, z čeho vycházel, ovšem nesdělil, k jakému závěru dospěl a proč. Žalobkyně jsou přesvědčeny, že důvody k udělení doplňkové ochrany existují.

Žalovaný dále dle žalobkyň nezjišťoval informace vztahující se ke specifické formě hrozícího násilí popisované žalobkyněmi, což představuje neodstranitelnou vadu řízení.

Žalobkyně dále v bodu IV. žaloby vypsaly citace z několika rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které obsahují obecně platné právní názory tohoto soudu, a dále z metodické příručky Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Neuvedly však, jak by tyto právní názory měly být aplikovány na jejich případ, resp. v jakém směru se žalovaný od těchto právních názorů odchýlil a rozhodl v rozporu s nimi.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobám popřel oprávněnost námitek žalobkyň. Námitky žalobkyň neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a výpověď žalobkyně a). Žalovaný dále uvedl, že zjistil skutečný stav věci, zabýval se všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení sdělily, a opatřil si potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, jež považuje za zcela dostatečné.

Soud nařídil k projednání žalob jednání, při němž setrvali účastníci na svých dosavadních procesních stanoviscích.

Posouzení žaloby

Soud ověřil, že žaloby byly podány včas, osobami k tomu oprávněnými a splňují všechny formální záležitosti na ně kladené. Jde tedy o žaloby věcně projednatelné.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně a) požádala dne 25. 11. 2015 o mezinárodní ochranu, a to jak pro sebe, tak pro svoji nezletilou dceru [žalobkyně b)]. V žádosti uvedla, že do května 2011 bydlela ve městě K. R., poté až do 22. 7. 2015 ve městě K. v Oděské oblasti a od 22. 7. 2015 do 28. 9. 2015, kdy odcestovala ze země původu do České republiky, opět v K. R.. Žádost o mezinárodní ochranu podala z důvodu, že je na Ukrajině válka, bojí se o svoji budoucnost a budoucnost své dcery. Chtěla by zůstat v České republice, kde žije její matka na základě povolení k trvalému pobytu. Matka má již svůj věk (ročník narození ...) a chce jí pomáhat a pracovat v České republice. Dne 25. 11. 2015 proběhl pohovor k žádosti o mezinárodní ochranu, při němž žalobkyně a) uvedla, že žila se svou dcerou, bratrem, jeho manželkou a dětmi ve městě K. R. v Dněpropetrovské oblasti na Ukrajině, v tomto místě měla rovněž registrován trvalý pobyt. Jako příčinu odchodu z vlasti a zároveň důvod své žádosti žalobkyně uvedla válku na Ukrajině. Tento konflikt se jí prý dotýkal tím, že když žila v Oděse, viděla na ulici tanky. Zde žila od května 2011 do července 2015 se svým manželem, ale protože měli konflikty, požádala o rozvod a vrátila se do K. R.. Situace v K. R. byla dle žalobkyně rovněž nebezpečná, byly tam velké mítinky, kterých se účastnilo až deset tisíc lidí. Lidé se prý rozdělili, někdo byl za Ukrajinu, někdo za Rusko a ti, co byli za Rusko, hrozili těm, co byli za Ukrajinu. Jí osobně nikdo nehrozil, ale jejím známým a kamarádům ano. Mimo válku na Ukrajině je dalším důvodem pro odchod do České republiky fakt, že tady má matku, která zde má trvalý pobyt (žalobkyně toto doložila kopií průkazu o povolení k trvalému pobytu) a chtěla by být s ní. Nepokoušela se vyřídit si oprávnění k pobytu na území České republiky jiným způsobem, neboť věděla pouze o možnosti azylu, o jiné možnosti nevěděla. O mezinárodní ochranu požádala právě nyní, neboť na Ukrajině je to zase nebezpečné, válka se opět šíří. Separatisté dobývají města a nutí lidi, aby opouštěli své domovy, které zabírají, a nutí lidi zůstat na ulici. Toto se týká i některých městských částí K. R.. Ukrajinská vláda na tuto situaci nijak nereaguje a vše, co dělá, nemá žádný výsledek. Ona sama však ve městě žádného separatistu nepotkala. O tom, že tam jsou, ví z televize. Separatisté ve městě nejsou od začátku války, objevili se tam asi před půl rokem. Město neopustila hned po příchodu separatistů, protože zpočátku neměla takový strach. Matka žalobkyně má problém s ledvinami, se srdcem a často ji bolí hlava, ale je soběstačná. V případě návratu do země původu by žalobkyni hrozilo, že nebude mít kde bydlet. V místě svého registrovaného pobytu nemůže bydlet, protože tam není dost místa, neboť tam bydlí její bratr s rodinou, nevešli by se tam i s dětmi. Žalobkyně dále uvedla, že na Ukrajině neměla žádné potíže, ani se státními orgány a nebyla politicky ani veřejně činná. Na Ukrajinu se nechce vrátit, protože tam jsou špatní lidé, kteří nikdy neodpovídají na otázky a nepomohou, v České republice jí zatím lidé vždy pomohli a odpovídali na různé otázky. Důvody, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně b), se shodují s důvody žalobkyně a).

Ze správního spisu dále vyplývá, že pro posouzení žádosti žalovaný shromáždil jako podklady pro vydání rozhodnutí zprávu Amnesty International z dubna 2015 o trestu smrti, Výroční zprávu Amnesty International z 25. 2. 2015, Výroční zprávu Human Rights Watch z 29. 1. 2015, dále zprávu organizace Freedom House „Svoboda ve světě 2015 – Ukrajina“ z 28. 1. 2015, zprávu o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 8. 2015 od Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva, informaci Úřadu Vysokého komisaře OSN pro

uprchlíky ze září 2015 „Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem na Ukrajině – aktualizace č. 3“ a dále informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 21. 5. 2015 o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a o návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí, ze dne 15. 10. 2015 o bezpečnostní situaci v Oděse a ze dne 1. 8. 2014 o politické situaci na Ukrajině po nástupu prezidenta Porošenka. Žalobkyně byly s podklady pro vydání rozhodnutí seznámeny dne 7. 1. 2016.

Součástí spisu jsou dále listiny předložené žalobkyní, a to 5 ks blíže neoznačených fotografií, svodka zpráv z webové stránky vlkovobloguje.wordpress.com od autorů Ernest, MP a Mireček s přispěním dalších a zpráva o lékařském vyšetření.

Soud posoudil žalobu v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany. Tento článek vyžaduje, aby soudy prvního stupně přezkoumávající rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany posuzovaly projednávaný případ dle právního a skutkového stavu ke dni rozhodnutí soudu. Členské státy Evropské unie jsou povinny výše uvedenou povinnost transponovat do vnitrostátního právního řádu do 20. 7. 2015 (viz čl. 51 odst. 1 směrnice). Vzhledem k tomu, že Česká republika obsah této směrnice netransponovala do svého vnitrostátního právního řádu, ač tak měla nejpozději do 20. 7. 2015 učinit, má ustanovení předmětného článku přímou účinnost a užije se na tento případ, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána po tomto datu (čl. 52 odst. 1 věta první směrnice). Procesní pravidla vyplývající z čl. 46 odst. 3 citované směrnice se proto prosadí na úkor § 75 odst. 2 s. ř. s.

K jednotlivým námitkám uvedeným v žalobě soud uvádí:

Podle § 28 odst. 1 a 2 zákona o azylu mezinárodní ochrana se udělí ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Neshledá-li ministerstvo důvody k udělení ani jedné z forem mezinárodní ochrany, odůvodní své rozhodnutí ve vztahu k oběma formám mezinárodní ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

*a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho

případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,*
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*

Žalobkyně v rámci správního řízení uvedly jako hlavní důvod pro podání žádosti o mezinárodní ochranu, že žijí na Ukrajině v Dněpropetrovské oblasti, která je místem přímých střetů mezi separatisty a státními ozbrojenými složkami. V zemi původu se necítí bezpečně.

Žalovaný se touto skutečností zabýval z pohledu jak azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu, tak doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že ohrožení žalobkyň jakožto civilistek není z pohledu azylu jakožto privilegované formy mezinárodní ochrany relevantní. Předpokladem udělení azylu je, že žadatel má odůvodněný strach z pronásledování, které je založeno na některém z azylově relevantních důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Ohrožení života a zdraví civilního obyvatelstva v důsledku bojových operací nepředstavuje pronásledování ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu a není motivováno žádným z azylově relevantních důvodů. Tvrzení žalobkyň, že mohou být ohroženy na životě a zdraví v důsledku probíhajících bojových operací, lze tak poměřovat pouze § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, tedy zda jde o hrozbu vážné újmy, která zakládá nárok toliko na doplňkovou ochranu.

K žalobní námitce žalobkyň, že zprávy a informace, které mají popisovat aktuální stav a vývoj konfliktu na Ukrajině, jsou značně neaktuální, soud konstatuje, že v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany není technicky možné mít k dispozici naprosto aktuální zprávy o zemi původu. Vychází se totiž převážně ze zpráv vypracovaných mezinárodními organizacemi, orgány odpovědnými za posuzování azylových žádostí v jednotlivých evropských či severoamerických státech a nevládními organizacemi, které se sice zpracovávají periodicky, zpravidla však pouze jednou ročně s tím, že samotné zpracování zprávy vždy určitou dobu trvá, takže již v době zveřejnění může být zpráva neaktuální. Ke zvýšení aktuálnosti shromážděných podkladů pro vydání rozhodnutí se zprávy vypracované jednotlivými institucemi doplňují o přehled agenturních zpráv. Vzhledem k tvrzením, které žalobkyně v řízení uvedly, a jejich relevanci z pohledu mezinárodní ochrany jsou nejvýznamnější zprávy popisující teritoriální rozšíření bojových operací a povahu ozbrojených střetů na Ukrajině. Tyto informace jsou obsaženy ve výroční zprávě Human Rights Watch z 29. 1. 2015, zprávě Freedom House z 28. 1. 2015, zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva z 15. 8. 2015, zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze září 2015, informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR z 15. 10. 2015, infobance ČTK v aktuálním znění ke dni seznámení s podklady pro rozhodnutí (7. 1. 2016).

Rozhodnutí bylo vydáno dne 17. 3. 2016. Pro posouzení žádosti žalobkyň z pohledu doplňkové ochrany jsou určující především zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva a Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, neboť detailně popisují územní rozšíření ozbrojených střetů. Obě zprávy byly ke dni vydání rozhodnutí žalovaného staré 6-7 měsíců. Relevantní je též informace Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 15. 10. 2015, která popisuje aktuální situaci v Oděse, kde žalobkyně několik let žila. Tato zpráva byla ke dni vydání rozhodnutí stará jen 5 měsíců. Vzhledem k tomu, že od roku 2014 se linie ozbrojených střetů výrazně nemění, lze považovat zprávy o zemi původu staré 5-7 měsíců za aktuální. Žalobkyně sama nenavrhl žádný důkaz, který by dokládal, že oproti informacím obsaženým ve shromážděných zprávách došlo k významné změně teritoriálního rozšíření bojů. Svodka zpráv z vlkovobloguje.wordpress.com, kterou žalobkyně bez bližšího vysvětlení předložila žalovanému, je dokonce ze dne 10. 4. 2015, tedy ještě starší. Navíc není zřejmé, kdo je autorem tohoto dokumentu, jakým způsobem získává informace, zda je o informace přímé, autentické atd. Jde tedy o dokument zcela nevěrohodný, z něhož nelze čerpat žádné informace o zemi původu. Žalobní bod je nedůvodný.

K žalobní námitce žalobkyň, že v odůvodnění rozhodnutí žalovaného chybí odůvodnění neudělení doplňkové ochrany, neboť žalovaný neuvedl, k jakému závěru dospěl a z jakých důvodů, soud konstatuje, že v rozhodnutí je dostatečně zdůvodněno neudělení doplňkové ochrany. Žalovaný se s tímto vypořádává na stranách 8, 9 a 10 svého rozhodnutí, kdy se vyjadřuje k jednotlivým důvodům pro udělení doplňkové ochrany a zdůvodňuje, proč nebyly jednotlivé důvody v tomto konkrétním případě naplněny. K jakému závěru dospěl, žalovaný uvádí ve svém rozhodnutí v případě doplňkové ochrany dle § 14a na straně 9 a v případě doplňkové ochrany dle § 14b na straně 10. V obou případech žalovaný konstatuje, že žalobkyně nesplňují důvody pro udělení doplňkové ochrany a že se doplňková ochrana neuděluje. Ke vztahu mezi bezpečnostní situací na Ukrajině a podmínkami pro udělení doplňkové ochrany žalovaný uvedl na straně 9 rozhodnutí v druhém odstavci shora, že ze shromážděných zpráv o zemi původu plyne, že zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve 2 z celkem 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, a sice v Doněcké a Luhanské oblasti. Ve zbytku země je situace nezměněná a stabilní. Žalobkyně před odjezdem ze země původu žily ve střední části Ukrajiny v obci K. R. v Dněpropetrovské oblasti. Tato oblast se dle shromážděných informačních zdrojů nachází pod plnou kontrolou současné ukrajinské vlády a zhoršená bezpečnostní situace se jí netýká. Žalobkyně nezmínily žádné konkrétní potíže, které by samy měly v zemi původu před odjezdem. Neuvedly žádný relevantní důvod, proč by nemohly bydlet v místě svého registrovaného bydliště i po návratu do vlasti. Z rozhodnutí žalovaného je tedy jasně seznatelné, proč probíhající boje na východě Ukrajiny nelze ve vztahu k žalobkyním hodnotit jako hrozbu vážné újmy, tedy že tomu tak je z důvodu dostatečné vzdálenosti bydliště žalobkyň od území zasažených bojovými operacemi. Rozhodnutí žalovaného tedy není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, žalobní bod je nedůvodný.

K námitce žalobkyň, že žalovaný nezjišťoval informace vztahující se ke specifické formě hrozícího násilí popisované žalobkyní a že tato skutečnost zakládá neodstranitelnou vadu řízení, soud uvádí, že ze správního spisu vyplývá, že se žalovaný dostatečně obeznámil se skutkovým stavem, včetně situace žalobkyň. Dle soudu se žalovaný zabýval a dostatečně vypořádal s důkazními návrhy žalobkyň. Co se týká specifické formy násilí údajně hrozícího žalobkyním, není zřejmé, co tím mají žalobkyně na mysli. Spatřují-li „specifickou formu“ hrozícího násilí v tom, že mohou být ohroženy na životě či zdraví z důvodu bojových operací

prováděných na východě země, je třeba zopakovat, že ze shromážděných zpráv o zemi původu vyplývá, že tyto bojové operace se teritoriálně omezují pouze na část Doněcké a Luhanské oblasti. Ukrajina se tedy ke dni vydání napadeného rozhodnutí nenacházela ve stavu tzv. totálního konfliktu – tj. situaci, že již pouhá přítomnost osoby na území této země nebo regionu ji vystavuje reálnému nebezpečí ohrožení života a tělesné integrity (shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. 7 Azs 265/2014 – 17). Za této situace bylo povinností žalobkyň prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že ony osobně by pravděpodobně byly vystaveny jako civilistky útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobkyně již utrpěly vážnou újmu nebo byly vystaveny přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobkyně pobývaly, a nemohou nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobkyň dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se stanou terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, čj. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobkyně ve správním ani soudním řízení neprokázaly, že by před odjezdem ze země původu utrpěly v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byly takovou újmou ohroženy. Naopak výslovně uvedly, že jim v místě jejich bydliště nikdo nevyhrožoval, separatistu ve městě nezahledly. Žalobkyně před odjezdem ze země původu bydlely v Dněpropetrovské oblasti ve městě K. R. Tato správní oblast sice sousedí s Doněckou oblastí, samotné město K. R. je však dostatečně vzdáleno od bojové linie, která prochází Doněckou oblastí. V současné situaci je málo pravděpodobné, že by se žalobkyně v K. R. staly obětí svévolného násilí v důsledku probíhajících střetů mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a separatisty operujícími v Doněcké a Luhanské oblasti. Totéž platí i o situaci v Oděse, v jejímž okolí žalobkyně bydlely v letech 2011 – 2015. Ze zprávy Ministerstva zahraničních věcí ČR z října 2015 plyne, že situace v Oděse je stabilizovaná, ke střetům zde od května 2014 nedochází. Shromážděnými zprávami o zemi původu tedy bylo vyvráceno, že by žalobkyním při pobytu ve městech, kde se zdržovaly před svým odjezdem do České republiky (K. v Oděské oblasti a K'. R. v Dněpropetrovské oblasti) reálně hrozilo, že se stanou terčem svévolného násilí. Žalobkyně neuvedly žádnou skutečnost, z níž by bylo možné dovodit, že by se mohly stát terčem svévolného násilí. Z předložených fotografií pak není zřejmé, kdy a kým byly pořízeny, v jakém místě, zda jde o zachycení skutečných událostí (fotografie působí vzhledem k pózám zachycených osob teatrálně, s ohledem na sytost barev některých objektů působí jako fotomontáže), zkrátka jsou neprůkazné a nevěrohodné. Žalovaný tedy z pohledu aplikace § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu dostatečně zohlednil individuální situaci žalobkyň a jeho závěr, že žalobkyně nesplňují podmínky pro udělení doplňkové ochrany, je v souladu se zákonem. Žalobní bod je nedůvodný.

Žalobkyně v žalobě v části IV. citují judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se definice pojmu pronásledování a původců pronásledování (nestátní aktéři). Z žaloby ovšem nelze dovodit, z jakého důvodu by měla být citovaná judikatura aplikovatelná na nyní projednávanou věc, resp. proč se žalobkyně domnívají, že žalovaný tuto judikaturu nerespektoval a rozhodl v rozporu s ní. Soud již výše uvedl a odůvodnil, proč v této věci nepřichází aplikace § 12 zákona o azylu, jehož ústředním prvkem je právě pojem pronásledování, do úvahy. Soudu není zřejmé ani to, jaký význam má citace Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, a to části týkající se způsobu prokazování důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí žalovaného nevychází z toho, že žalobkyně některé své

tvrzení neprokázaly, nýbrž je postaveno na tom, že jejich subjektivní obavy o bezpečnost jsou liché, neodpovídají skutečné situaci v zemi původu. Ani z další pasáže obsahující odkazy na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se týká vztahu mezi překážkami pro vycestování a doplňkovou ochranou, nelze seznat, co konkrétně žalobkyně po skutkové či právní stránce vytýkají rozhodnutí žalovaného, tedy proč jej považují za nezákonné.

Nad rámec nezbytného soud konstatuje, že žádná z forem mezinárodní ochrany není prostředkem, jehož primárním účelem by bylo zajistit žadateli o mezinárodní ochranu oprávnění pobývat na území České republiky. Takový účel mají instituty upravené v zákoně o pobytu cizinců. Účelem zákona o azylu je poskytnout žadatelům ochranu před blíže definovanými hrozbami, s nimiž by byl spojen jejich další pobyt v zemi původu. Důsledkem udělení mezinárodní ochrany žadateli je, že tím získává současně i specifický právní titul pro pobyt na území České republiky. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany nezakládá žadateli o mezinárodní ochranu povinnost vycestovat z území České republiky (žadatel si může upravit pobyt na území České republiky v režimu zákona o pobytu cizinců, resp. naopak povinnost vycestovat je důsledkem pozbytí pobytového oprávnění) a již vůbec ne právní překážku pro povolení následného vstupu žadatele na území České republiky. Žalobkyně musí svoji snahu žít na území České republiky spolu s jejich matkou (babičkou), která zde má povolený trvalý pobyt, řešit prostředky zákona o pobytu cizinců, nikoliv žádostí o udělení mezinárodní ochrany.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

Vzhledem k tomu, že všechny žalobní body jsou nedůvodné, a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyly v řízení úspěšné, a proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí **l z e** podat kasační stížnost ve **lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. září 2016

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce

Za správnost:
Božena Kouřimová